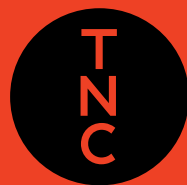

TEATRE NACIONAL
DE CATALUNYA

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

ALBA (O EL JARDÍ DE LES DELÍCIES)

Marc Artigau

29/11/18
— 23/12/18

Sala Petita
+14 anys

Durada
1 hora i 30 minuts

#albaTNC
#lalculturaensfacréixer

Direcció
Raimon Molins

REPARTIMENT

Montse Guallar
Alba

Escenografia
Emilio Valenzuela

Lluís Marco
Home

Vestuari
Glòria Viquer

Claudia Riera
J-Alba

Il·luminació
David Bofarull

Audiovisuals
Joan Rodon

So
Jordi Bonet

Caracterització
Núria Llonell

Disseny gràfic
Artimaña

Assessorament
de moviment
Claudia Manini

Ajudant de direcció
Alfons Casal

EQUIPS TÈCNICS
I DE GESTIÓ
DE LA COMPANYIA

Comunicació
i programació
Patricia Mendoza

Producció executiva
Júlia Simó Puyo

Cap tècnic
Rubén Taltavull

Ajudanta
de producció
Claudia Montes

Actors col·laboradors
Marc Rosich
Zúbel Arana
Júlia Cruz
Xènia Company
Iker Montero
Eduard Serra
Guillem Font

Producció
Teatre Nacional
de Catalunya, Atrium
Produccions, ENA
(Escena Nacional
d'Andorra) i
Temporada Alta
2018

Alba (o el jardí de les delícies), de Marc Artigau, va ser l'obra guardonada amb el Premi Quim Masó 2017.

Vols saber-ne més?
Escanaja el codi QR o ves a www.tnc.cat
i hi trobaràs materials complementaris i altres
enllaços d'interès:

Guardiola, Ingrid. *No era ella, era internet*, pròleg a l'edició d'*Alba*, de Marc Artigau. Arola Editors / TNC. Tarragona: 2018

Corrons, Fabrice. *El teatre de Marc Artigau o l'eròtica dansa de les identitats*, pròleg a l'edició del volum de teatre reunit *Marc Artigau (2009-2018)*, de Marc Artigau. Arola Editors / TNC. Tarragona: 2018

—
Publicacions Arola Editors i TNC
Alba i *Marc Artigau (2009-2018)*
de Marc Artigau

Llibret d'estrena a 3 €
(En venda al personal de sala mentre
l'espectacle estigui en cartell o fins
a exhaurir-ne les existències)

Raimon Molins,
Director

Alba (o el jardí de les delícies) representa una aventura entre el passat i el futur. Entre l'humanisme i la ciència. Atrium aconsegueix aquest projecte gràcies al Premi Quim Masó 2017, al Teatre Nacional de Catalunya i a l'Escena Nacional d'Andorra.

Amb *Alba*, Atrium comença un projecte ambiciós i creiem que necessari: Atrium Escena Digital.

Sempre hem pensat que la unió fa la força i que la unió ens porta més diversitat, punts de vista i per tant més riquesa. Aquest projecte comença amb la trobada imprescindible amb el Joan Rodon i, posteriorment, amb

el Marc Artigau que és capaç de generar un primer text ja sòlid i clar a partir d'unes converses més o menys abstractes. Aquest còctel de trobades no ha parat al llarg de tot el temps de gestació i creació de l'espectacle. Tot l'equip darrere i davant dels vostres ulls. Impossible anomenar a tothom, però ha estat molta gent. Tots ells amb una fe cega per treballar incansablement per un teatre d'ara i d'avui, tant en la seva forma com en el seu contingut. Un teatre profundament humanista i per això àvid també de la ciència i de la tècnica. Amb *Alba*, Atrium comença un projecte ambiciós i creiem que necessari: Atrium Escena Digital. Una producció, doncs, dins d'un llarg projecte per entendre el teatre i les seves possibilitats amb els llenguatges del present i mirant cap al futur. Un teatre, però, que parla de nosaltres, els humans, imprescindibles en la nostra capacitat de generar i crear mons que ens facin no perdre la fe en la nostra necessitat d'entendre'ns cada dia una mica més per tal de viure en la tolerància, la llibertat i el dubte.

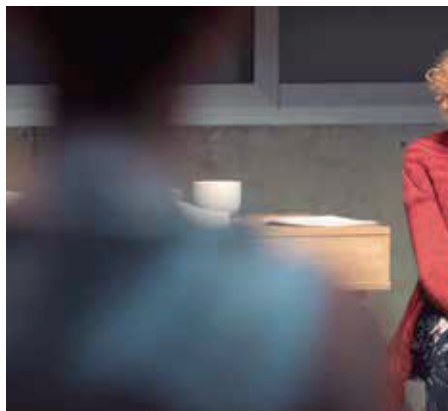
Ingrid Guardiola,
Agost del 2018

NO ERA ELLA, ERA INTERNET

Escric des d'una petita casa adossada a l'Escala, complint amb les vacances familiars. No hi ha Internet i la cobertura mòbil és tènue. Aquí el que se sap i el que s'ignora es comparteix a taula, no es busca ni es verifica al núvol. La socialització de la vida als mitjans de comunicació digitals i en xarxa cada vegada es diferencia menys d'un *quiz show*. Tot és competició, teca en tensió per a la mirada *vouyeur*, un joc d'«a veure qui l'endevina» primer. En aquest racó de món, en canvi, no hi ha formularis, falses preguntes o impostures, no hi ha ni més ni menys que el que hom porta

a sobre. Fa uns quants anys que rumio i escric amb el comodí d'Internet, del núvol, gestionant la memòria entre la mandra i la intensitat, com si fos un circuit de connexió i desconnexió en lloc d'una manera de viure el món des del sensible i l'intel·ligible, com si un pogués decidir què recordar i què no, quan, precisament, la memòria treu partit de l'atzar i treu ferro a la voluntat —en una època en què sembla que haguem de tenir una voluntat de ferro—, és a dir, acaba decidint a través nostre per a nosaltres, fins i tot malgrat nosaltres.

Delegar el coneixement a les màquines fa que ens relacionem amb la memòria a batzegades, que reservem l'experiència i el record de l'experiència a una informació sintètica (sovint sota la forma d'un parell d'imatges) que serà ampliada i socialitzada a casa amb l'ajuda de la màquina. De la mateixa manera, les lectures són proferides individualment, fragmentadament i a alta velocitat, de reüll, sense memoritzar aquelles línies que abans un hauria cregut imprescindibles. El que s'empobreix és la memòria a llarg termini i la sedimentació de l'experiència. Les cites no es graven a foc, assaborint-les amb el gest melós d'allò que conforma i confirma un sentit. En lloc d'això se separen del seu context narratiu matriu i acaben al dipòsit bastard de l'autoajuda 2.0. Les paraules a Inter-

net són com llums de neó, són de freda radiació. Nietzsche i Vinyoli són dues de les referències d'Alba (o *El jardí de les delícies*), els he llegit ambdós, però aquí no tinc accés ni als llibres ni al núvol per donar mostres d'un coneixement profund de les obres que, evidentment, no seria real, però podria semblar-ho. Ens hem especialitzat en el falsejament d'un coneixement fragmentari i de *copy-paste* (copiat i enganxat). Aquest procés, si s'aplica al coneixement, fa d'aquest mera informació, poca cosa més. Som uns erudits de Google, el coneixement ha esdevingut un procés de verificació informativa avalat pel núvol i assentim amb el cap per donar la impressió que és un coneixement viu. Però hem passat de viure als núvols, una zona de preguntes, divagacions, fet per perdre's un mateix, a viure al núvol, un lloc hiperreal on també podem errar i navegar, però que, en la majoria de casos, es presenta com un espai de confirmació de dades; també és l'indret on sojornen els nous déus, que sempre han viscut més enllà dels núvols. [...]

Alba, la protagonista, tem fer-se vella i que el seu jo passat desaparegui amb el pas del temps, li fa por que mori tot allò que havia format part de la seva vida, no poder treure's aquest fred de sobre, veure a venir, amb tremolor, la destal del boscatèr. És per això que compra una acompanyant sintètica (una dona robot, una androide) anomenada J-Alba, que té la mateixa fisonomia de quan ella tenia vint-i-tres anys. L'adquisició no sembla res excepcional, sinó que és una pràctica recurrent en un capitalisme de soledat radical. Tant Alba, una professora universitària d'història de l'art, com l'Home, professor de literatura que ronda els setanta anys, havien viscut junts fins que es van avorrir, i es van separar. Ara només s'han fet vells i Alba projecta en J-Alba tot el seu passat, li programa la memòria. J-Alba és, literalment, un doble artificial. És Galatea en mans de Pigmalí, és Nathanäel enamorant-se de l'autòmata Olímpia a *L'home de sorra*, és La Vénus d'Ille de *Prosper Mérimée*, L'Eva futura de *Villiers de l'Isle-Adam*, el personatge de Futura de *Metropolis* de Fritz Lang, Samantha de *Her* de Spike Jonze, l'Ava d'*Ex machina* o la Joi del *Blade Runner 2049*. Però també és el monstre en mans del Dr. Frankenstein i el retrat de Dorian Gray.

És un doble que, com a bon doble, acaba usurpant el lloc de l'original; en aquest cas, sense recança, voluntàriament.

Però J-Alba no és un doble tradicional, la seva existència no respon només a la necessitat de companyia davant d'una situació de soledat, o la creació d'un exèrcit d'esclaus sense ànima als quals dominar sense remordiment, tampoc al desig de la perfecció del cos contra la imbatibilitat del pas del temps, o a les ànsies d'ocupar el lloc del déu absent jugant a la creació de vida artificial; la seva existència, com diu Alba, no té relació amb fer-se vell, sinó amb la memòria. L'androide encarna (perquè el seu cos està acabat amb pell natural), matemàticament (perquè el seu cor és l'algoritme), tota la vida d'Alba, la seva memòria, una memòria que va perfeccionant-se a mesura que J-Alba va digerint les imatges i les informacions de la vida de la protagonista. J-Alba recupera no només els records associats a l'experiència, sinó també una cosa més intangible i fàcilment perible: les pors, els desitjos, les ambicions i interessos de joventut d'Alba. [...]

J-Alba és un model d'acompanyant intel·lectual, logístic i fisiològic, dissenyada perquè les emocions s'adeqüin al client. És a dir, que aquestes ja no emanen de l'experiència i d'una manera de relacionar-nos amb les coses, els altres i el món, sinó d'un protocol de programació. El discurs d'Alba no és gaire diferent als aires que bufen de Silicon Valley: possibili-

tats infinites, millores de l'espècie, potenciació de la memòria, la creació com el tret diferencial de l'espècie humana, la immortalitat i el paper del *deus ex machina* com a teló de fons. A les tragèdies clàssiques gregues el protagonista (el *proto agon*, el primer que moria) se sacrificava per la millora de la comunitat.

Els relats engendrats per Silicon Valley, espai proveta d'innovació tecnològica i de mito-narrativa cultural, dibuixen uns herois —la projecció del superhome nascut de la hibridació amb la màquina—, que supleixen la

La intel·ligència artificial ens fa de mirall i enfronta la Humanitat a les seves limitacions com a espècie.

noblesa per la caritat, que sobreviuen a la comunitat i que fan els ulls grossos davant dels sacrificis i misèries d'aquesta.

La intel·ligència artificial ens fa de mirall i enfronta la Humanitat a les seves limitacions com a espècie. El debat que es reprèn i que queda plasmat a l'obra és el que s'activa amb la pregunta «què ens fa humans». En una època en què els processos de simulació han substituït els processos de relació, és normal que la resposta sigui «la mentida», com diu J-Alba. O, segons Alba: «la capacitat de crear, d'imaginar». Els robots acompanyants de l'obra són també uns esclaus que donen informació sobre la meteorologia, interpreten les analítiques mèdiques o funcionen com a animals de companyia, entre moltes altres funcions. De fet, només són esclaus des de la perspectiva dels homes, però els andròides no podrien considerar-s'hi, ja que tècnicament l'únic que fan és complir les funcions per a les quals han estat programats. Les màquines no fan res que no vulguin fer perquè la voluntat ha estat substituïda per les funcions.

Com a dobles millorats, no només han perfeccionat la memòria de l'original, sinó que, a diferència dels humans, són capaços de no ser ni esclaus ni víctimes d'aquesta memòria. Però l'Home protagonista no pot, ni vol, substituir Alba per J-Alba perquè la memòria en fa emanar les diferències i les herències, els records, com pedres a les butxaques que enfonsen l'individu en el llot del temps. La memòria fa acompanyar la voluntat d'un sentit de la responsabilitat, però també d'un allau de pors heretades i això ens fa més febles en relació amb la màquina; potser aquesta por és el que ens fa humans, massa humans. [...]

ACTIVITATS — ALBA (O EL JARDÍ
DE LES DELÍCIES)

**Conversa de Raimon Molins
amb Albert Lladó**

Lectures escèniques
03/12/18, 19 hores
Bibl. Camp de l'Arpa – Caterina Albert

Projecció de Her (Spike Jonze, 2013)

Cicle Per amor a les arts
11/12/18, 17 h
Filmoteca de Catalunya

Col·loqui amb Ingrid Guardiola

14/12/18, després de la funció
Sala Petita

**Alba (o el jardí de les delícies)
i Marc Artigau (2009-2018)**

Presentació de publicacions
17/12/18, 19 h
Llibreria La Central

ESPECTACLES EN CARTELL
I PROPERES ESTRENES

22/11/18 — 02/12/18

Amour

Marie de Jongh
Sala Tallers

29/11/18 — 02/12/18

Youth#4

Didier Ruiz
Jàssera

13/12/18 — 30/12/18

Troia, una veritable odissea!

Cor de Teatre
Sala Gran

19/12/18 — 04/01/19

La niña gorda

Santiago Rusiñol
Sala Tallers

CAFETERIA
RESTAURANT
DEL TNC

Àmplia varietat de
montaditos i entrepans.
Tapes per compartir que
canvien segons mercat.
En els espectacles amb
entreacte, menú Express,
Bon Vivant i Bon Vivant
Vegà per trobar-s'ho
tot a punt a l'entreacte
(imprescindible reserva
prèvia). Reserves:
933 065 729.

SINGULARIS

Fotos: May Zircus
Disseny: Forma
DL B 27802-2018

Patrocinador

Damm
Fundació

Protectors

Benefactors

Col·laboradors

